

ОТГОВОРИ

ВИСШИ СЪДЕБЕН СЪВЕТ	
Магистратски индекс	Дата
BCC - 12210/	

От **Георги Тодоров Чинев** – Административен ръководител – окръжен прокурор на Окръжна прокуратура – Бургас, кандидат за избран член на ВСС от квотата на прокурорите

Уважами прокурор Костов,

Представям отговори на Вашите въпроси, оппратени на основание чл.29и, ал.2 от Закона за съдебната власт:

Въпрос 1: Не съм посещавал ресторант „Осемете джуджета“ и клуб “SS” в гр.София. Не познавам Петьо Петров „Еврото“ и Мартин Божанов „Нотариуса“, не съм поддържал отношения и не съм общувал с никого от тях.

Въпрос 2: Отговорите на въпросите, отнасящи се до профила на бъдещия главен прокурор и в частност на този, какви качества /лични и професионални/ следва да притежава кандидатът за тази изборна длъжност, представляват интерес не само за магистратската общност, но и за цялото общество. Не случайно, в Концепцията си съм посочил, че изборът на нов главен прокурор, всъщност е фундаментален тест за функционирането на държавата, именно като правова. В тази връзка, уверено мога да твърдя, че задача от първостепенна важност, която новият състав на ВСС трябва да реши, е именно избора на нов главен прокурор. В изготвената и представена от мен Концепция за дейността на ВСС¹ съм изложил в нарочен раздел своето разбиране за това какъв следва да е профилът на главния прокурор. Профил, който е нужно да съчетава следната съвкупност от качества:

- Реална политическа и икономическа независимост. Новият главен прокурор не трябва да има каквито и да било обвързаности с политически партии и икономически структури, нито зависимости от такива.

- Безспорен обществен авторитет и високо ниво на професионална компетентност. Бъдещият титулярен главен прокурор трябва да е с доказан интегритет и да е юрист с висока професионална експертиза.

- Доказан управленски капацитет и познаване на системата. Новият главен прокурор трябва да познава задълбочено механизмите на функциониране на прокуратурата и да има нужния управленски опит, за да е във възможност успешно да я реформира и ръководи.

¹ Концепция за дейността на Висшия съдебен съвет, р. IV, т. IVb „Избор на нов главен прокурор“, стр.12

Въпрос 3: Независимостта на съдебната власт е сред иманентните характеристики на правовата държава и представлява гаранция не за привилегирован статут на магистратите, а за правото на всеки гражданин да получи правосъдие. Като декларирам волята си да полагам усилия за отстояването на независимостта на съдебната власт, споделям своето разбиране, че независимостта следва да се разглежда в няколко направления:

На първо място - институционална независимост. Отстояването ѝ предполага защита на органите на съдебната власт от неправомерна външна намеса на останалите власти и от всякакви други извънсистемни фактори. Една от възможностите в арсенала от такива е институционалната реакция, съгласно Механизъм за публична реакция на ПК на ВСС в случаи на засягане независимостта и доброто име на прокурори и следователи. Тази реакция на ПК на ВСС трябва да бъде бърза и категорична.

На следващо място е професионалната независимост на всеки отделен магистрат. Тази независимост е една от гаранциите за свободно вземане на решенията и постановяване на актове по вътрешно убеждение. В този смисъл, не само категорично ще осъждам, но и решително ще реагирам на всякакви опити за корупционно, административно или психологическо въздействие върху работата на магистратите, за интервенция, основана на обещание за получаване на лични облаги или кариерно развитие.

И на последно място, но не и по важност, е независимостта, която предполага утвърждаването на висшия административен и кадрови орган на съдебната власт – ВСС, като независим, визионерски, стратегически флагман на съдебното управление. Доказателства за това ВСС следва да даде с работата си, насочена към коренна промяна на управленския модел и практика. Тази промяна следва да включва: прозрачно провеждане на кадровите процедури и обективност при решенията, в резултат на тях, водеща до повишаване качеството на кадровия подбор; справедлива дисциплинарна дейност; нови, надеждни форми на отчетност; еманипация от външни центрове на власт и влияние; лична и институционална почтеност, и изобщо действия и актове, насочени към преустановяване ерозията на общественото доверие.

Всъщност, въпросът за възстановяването и отстояването на независимостта на прокуратурата и съдебната власт, до голяма степен е свързан с този за възстановяване на общественото доверие. В отделен раздел на своята Концепция /раздел III, стр. 6 и 7/, този проблем съм засегнал пространно, като по мое мнение, по-коректно би било да се говори не за „възстановяване“ или „връщане“, а за „отвоюване“ на общественото доверие, тъй като предстои нелека битка за него. Последната предполага високо ниво на правосъзнание и такава манталитетна и ценностна настройка на всеки един магистрат, гарантиращи неподатливост на натиск, влияние или неправомерни стимули. На

следващо място, работа на прокуратурата, в посока преодоляване на дефицити в дейността ѝ /подробно анализирани в цитирания по-горе раздел на Концепцията/. И в заключение, но не и по важност, институционално поведение на ВСС, отличаващо се с откритост, последователност, предвидимост и принципност в работата, което всъщност ще е гаранция за неговата независимост.

В личен план, в случай, че ми бъде гласувано доверие, като избран член на ВСС от квотата на прокурорите, ще отстоявам независимостта си, като:

При формирането на становище по даден проблем и взимането на решение ще се ръководя единствено и само от собствената си съвест и закона, без да се поддавам на външен натиск от каквото и да било естество, вътрешносистемно давление или ходатайство. В този смисъл, основни нравствено-психологически маркери в работата ми ще бъдат тези за безпристрастност, обективност и справедливост.

Въпрос 4: Да, запознат съм с дисциплинарната дейност на Прокурорската колегия на ВСС. Според мен тя е важен инструмент за поддържане на професионалните стандарти в прокуратурата, но трябва да се прилага с особено внимание, тъй като дисциплинарната отговорност не бива да се превръща в средство за влияние върху вътрешното убеждение на прокурора или върху начина, по който той изпълнява независимите си професионални функции. Не следва също така дисциплинарното наказване да е способ за неоправдана репресия, за необоснован административен волунтаризъм и произвол. Ето защо, категорично считам, че дисциплинарното наказване е крайна мярка за корекционно въздействие, към която трябва да се прибегва единствено и само при наличие на законоустановените предпоставки и при изчерпване на други възможности за интервенция.

Същевременно, поддръжник съм на тезата, че дисциплинарното наказване не би могло да постигне целите си, ако вместо въздаване на справедливост, по същество предоставя индулгенция. Ето защо, считам, че при упражняване на правомощията си по дисциплинарно наказване, ПК на ВСС следва да проявява нулева толерантност, особено що се касае до случаите, при които дисциплинарното нарушение е израз на безспорно установена, трайна, систематична и необоснована професионална леност. Именно процесуалната летаргия, продължила неоправдано дълго във времето /без уважителни причини/, е форма на пасивност, която не би могла да бъде обяснена /още по-малко на обществото/ с разумни доводи. Казаното, в пълна мяра считам за важно и по отношение на действия или бездействия, съставляващи нарушение на Кодекса за етично поведение на българските прокурори и следователи, което накърнява престижа на съдебната власт. Понастоящем, морално-етичният

компас на магистратите трябва да се сверява, освен със собствената им съвест и принципи, и с пулса на обществените очаквания и нагласи. Предвид повишената обществена чувствителност към поведение на прокурори и следователи, което е в разрез с етичните правила, произтичащи от основните принципи, формулирани в горесцитирания Кодекс, безкомпромисното му санкциониране е императив на деня. Защото при доказана липса на интегритет, бездействието практически означава отсъствие на „институционален имунитет“ срещу корупционен и всякакъв друг натиск и извънсистемно влияние.

Наред с казаното, намирам, че понастоящем с особена острота се поставя и проблемът за времетраенето на дисциплинарните производства. Развитието и приключването на конкретно такова в разумна времева рамка би спестило обоснованите упреци, че в противен случай е налице „наказване преди наказването“. Това също така ще спести и чувството у привлеченото към дисциплинарна отговорност лице за неоправданото му негативно етикетироване от колегиалния кръг. В този смисъл, ускоряване приключването на дисциплинарните производства трябва да се дефинира като приоритетна задача. Доводи в този смисъл са развити и в Концепцията ми – раздел VIII, стр. 20, 21.

Освен вече заявеното, считам също, че целенасочените и системни усилия за обобщаване и анализ, както на дисциплинарната практика на ПК на ВСС, така и на постановените във връзка с нея актове на ВАС, трябва не само да продължат, но и да бъдат по-интензивни.

Така че, виждам поле за подобрене на дисциплинарната дейност най-вече по отношение на единството и предвидимостта на дисциплинарната практика. От значение е да има ясна връзка между конкретното нарушение, неговата тежест и наложеното наказание, както и последователност при разрешаването на сходни случаи.

Съществено значение имат и мотивите на дисциплинарните решения. Те трябва ясно да показват кои факти са установени, кои правила са нарушени и защо е наложена конкретна санкция. Това повишава както качеството на дисциплинарната дейност, така и доверието в нея.

Не бих се ангажирал, без официално публикувана /както се заявява/ и методологически изяснена статистика, с нарочен коментар на конкретните проценти, които се посочват за последните десет години. Но дори и да се абстрахираме от горното, самото съотношение между образувани производства, наложени наказания, влезли в сила такива и отменени от ВАС актове, поставя важни въпроси относно ефективността на дисциплинарната дейност.

В крайна сметка бих казал, че добрата дисциплинарна практика трябва да постига баланс между две важни цели – реална отговорност при нарушение и гарантиране на независимостта на магистрата.

Като административен ръководител – окръжен прокурор на окръжна прокуратура – Бургас съм налагал, единствено на следователи дисциплинираща мярка по чл. 327, ал.1 от ЗСВ – „обръщане на внимание“, дисциплинарно наказание „забележка“, а така също съм изготвял и Предложения до ПК на ВСС за образуване на дисциплинарни производства. Всички актове, с изключение на един от тях, с които е била наложена дисциплинираща мярка или дисциплинарно наказание са влезли в сила. Това, по мое мнение е доказателство за законосъобразно и справедливо упражнявана от мен дисциплинарна дискреция.

Гр.Бургас
22.09.2026 г.

С уважение,

Georgi
Todor
ov
Chinev

Digitally
signed by
Georgi
Todorov
Chinev
Date:
2026.09.23
14:25:05
+03'00'

Георги Чинев